

รายงานการวิจัยในชั้นเรียน

เรื่อง

ผลการใช้กิจกรรมบูรณาการประสาทความรู้สึกรู้สึก (Sensory diet)
ในการลดพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่ง ของผู้เรียนออทิสติก
ห้องเรียนช่วงอายุ 7 – 9 ปี ศูนย์การศึกษาพิเศษ ประจำจังหวัดอุดรดิตถ์

ผู้วิจัย

กัญญารัตน์ มณีแกม

ศูนย์การศึกษาพิเศษ ประจำจังหวัดอุดรดิตถ์

สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ

ปีการศึกษา 2565

คำนำ

รายงานการวิจัยในชั้นเรียน เรื่อง ผลการใช้กิจกรรมบูรณาการประสาทความรู้สึกร (Sensory diet) ในการลดพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่ง ของผู้เรียนออทิสติก ห้องเรียนช่วงอายุ 7 – 9 ปี ศูนย์การศึกษาพิเศษ ประจำจังหวัดอุดรดิตถ์ เป็นวิจัยในชั้นเรียนที่ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด และทฤษฎีแล้วมาปรับประยุกต์ใช้ในการแก้ปัญหาเรื่องการควบคุมตนเองในการปฏิบัติกิจกรรมของผู้เรียนออทิสติก ซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนสามารถนั่งทำกิจกรรมการเรียนการสอนได้นานขึ้น ผู้วิจัยหวังว่ารายงานการวิจัยในชั้นเรียนฉบับนี้ จะเป็นประโยชน์และเป็นแนวทางในการนำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาผู้เรียนออทิสติก หรือผู้เรียนที่มีความบกพร่องในประเภทอื่น ๆ ที่มีปัญหาด้านการควบคุมตนเองในการทำกิจกรรมในลักษณะคล้ายๆ กันนี้ ให้มีพัฒนาการที่ดีขึ้นต่อไป

กัญญารัตน์ มณีแกม

ผู้วิจัย

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
ชื่อเรื่องวิจัย.....	1
ความสำคัญของปัญหาวิจัย.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	2
ขอบเขตของการวิจัย.....	2
- นักเรียนกลุ่มเป้าหมาย.....	2
- ตัวแปรที่ศึกษา.....	2
- เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย.....	2
ประโยชน์ที่ได้รับ.....	2
วิธีดำเนินการวิจัย.....	3
- การพัฒนานวัตกรรม.....	3
- การสร้างเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล.....	3
- การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	4
ผลการวิจัย.....	6
การสะท้อนความคิดต่อผลการวิจัย.....	8
อ้างอิง.....	9

ชื่อเรื่องวิจัย

ผลการใช้กิจกรรมบูรณาการประสาทความรู้สึกรู้สึก (Sensory diet) ในการลดพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่ง ของผู้เรียนออทิสติก ห้องเรียนช่วงอายุ 7 – 9 ปี ศูนย์การศึกษาพิเศษ ประจำจังหวัดอุดรดิตถ์

ความสำคัญของปัญหาวิจัย

หลักสูตรกลุ่มทักษะการดำรงชีวิตสำหรับเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ ของศูนย์การศึกษาพิเศษ ประจำจังหวัดอุดรดิตถ์ พุทธศักราช 2565 เป็นกรอบและแนวทางในการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กพิการที่มีอายุตั้งแต่ 7 ปีขึ้นไป ศูนย์การศึกษาพิเศษ ประจำจังหวัดอุดรดิตถ์ โดยมุ่งเน้นให้เด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษพัฒนาตามธรรมชาติ เต็มศักยภาพและประสบความสำเร็จในการดำเนินชีวิต ภายใต้ความร่วมมือของทุกภาคส่วน และมุ่งพัฒนาเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษแบบองค์รวมในระบบนิเวศวิทยาที่สัมพันธ์กับชีวิต เพื่อให้ผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษมีศักยภาพสูงสุดในการดำเนินชีวิต เห็นคุณค่า มีวินัย และทักษะชีวิตที่เกี่ยวกับตนเองในการดำเนินชีวิต

จากการจัดการเรียนการสอนให้กับผู้เรียนออทิสติก ห้องเรียนช่วงอายุ 7 – 9 ปี ศูนย์การศึกษาพิเศษ ประจำจังหวัดอุดรดิตถ์ พบว่าผู้เรียนไม่มีสมาธิในการทำกิจกรรม มักจะลุกออกจากที่นั่งในขณะที่ทำกิจกรรม เดินไปมา ชอบเล่นกิจกรรมที่มีการกระโดด ผลัก ดัน ดึงวัตถุ ไม่หวาดกลัวอันตราย หลีกเลียงการเล่นแป้ง กาว ดินน้ำมัน ชอบทำกิจกรรมการเล่นแบบหมุน ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนหันเหความสนใจออกจากการทำกิจกรรมการเรียนการสอน จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ พบว่าลักษณะพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่งที่กล่าวมาข้างต้นนั้น เป็นผลมาจากความบกพร่องในการบูรณาการประสาทความรู้สึกรู้สึก คือ การที่สมองไม่สามารถจัดระเบียบการไหลเข้ามาของข้อมูลความรู้สึกรู้สึก เพื่อให้คนเราสามารถรับรู้สิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบ ๆ ตัวได้อย่างมีความหมาย ซึ่งการที่สมองไม่สามารถบูรณาการข้อมูลความรู้สึกรู้สึกได้ดีจะส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมต่าง ๆ นอกจากนั้นยังส่งผลต่อการเรียนรู้ รวมทั้งทำให้เกิดความรู้สึกไม่สบาย ไม่สามารถจัดการสิ่งต่าง ๆ ให้เป็นไปตามต้องการ และเกิดเป็นความเครียดขึ้น (สุภาพร ชินชัย, 2555)

ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความสำคัญในการแก้ปัญหาเพื่อลดระดับพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่งของผู้เรียน ให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาในทักษะการเรียนรู้อื่น ๆ ได้ จึงได้ศึกษากรอบอ้างอิงการบูรณาการประสาทความรู้สึกรู้สึก (Sensory integrative frame of reference) ซึ่งมุ่งให้ความสำคัญต่อการรับรู้ความรู้สึกจากระบบประสาทสัมผัส 3 ระบบหลัก คือ ความรู้สึกทางกายสัมผัส ความรู้สึกจากระบบเวสติบูลาร์ และความรู้สึกจากกล้ามเนื้อ เอ็น ข้อต่อ ร่วมกันชักนำให้เกิดกระบวนการบูรณาการประสาทความรู้สึกรู้สึก และมีการตอบสนองเพื่อปรับตัวต่อสิ่งเร้า และสร้างองค์ประกอบพื้นฐานด้านการเคลื่อนไหวและอารมณ์ โดยเน้นการทำงานของสมองที่เกิดขึ้นอย่างเป็นลำดับขั้นจากองค์ประกอบพื้นฐานพัฒนาต่อยอดไปสู่พัฒนาการขั้นสูงขึ้นไป ผ่านการทำกิจกรรม เช่น การใช้เทคนิคการให้

แรงกดอย่างลึก (deep pressure therapy) การกระโดดแตรมโพลีน การนั่งชิงช้า การเดินทรงตัวบนทางแคบ เป็นต้น (สรินยา ศรีเพชรารุช, 2555) อีกทั้งการศึกษาของ Jeryl D. Benson และคณะ ในปี 2563 ที่ได้ศึกษาผลของกิจกรรมการบูรณาการประสาทความรู้สึกร่วมที่มีผลต่อช่วงความสนใจ และการนั่งอยู่กับที่ในการทำกิจกรรมของเด็กออทิสติก พบว่า กิจกรรมบูรณาการประสาทความรู้สึกร่วมสามารถช่วยเพิ่มช่วงความสนใจ และระยะเวลาในการนั่งทำกิจกรรมของเด็กออทิสติกได้

จากทฤษฎี และงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีแนวคิดในการใช้กิจกรรมบูรณาการประสาทความรู้สึกร่วม (Sensory diet) ในการลดพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่ง ของผู้เรียนออทิสติก ห้องเรียนช่วงอายุ 7 – 9 ปี ศูนย์การศึกษาพิเศษ ประจำจังหวัดอุดรธานี

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่ง ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมบูรณาการประสาทความรู้สึกร่วม (Sensory diet) ของผู้เรียนออทิสติก ห้องเรียนช่วงอายุ 7 – 9 ปี ศูนย์การศึกษาพิเศษ ประจำจังหวัดอุดรธานี

ขอบเขตของการวิจัย

1. **นักเรียนกลุ่มเป้าหมาย** การวิจัยนี้ผู้เรียนออทิสติก เพศหญิง อายุ 9 ปี ห้องเรียนช่วงอายุ 7 – 9 ปี ศูนย์การศึกษาพิเศษ ประจำจังหวัดอุดรธานี ที่มีพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่ง และมีความบกพร่องในการบูรณาการประสาทความรู้สึกร่วม ที่ได้รับการคัดกรองโดยใช้แบบประเมินพฤติกรรมการประมวลความรู้สึกร่วม (Evaluation of Sensory Processing) และ Clinical Observation for Evaluation in Sensory Integration

2. **ตัวแปรที่ศึกษา** ประกอบด้วย

ตัวแปรต้น การใช้กิจกรรมบูรณาการประสาทความรู้สึกร่วม (Sensory diet)

ตัวแปรตาม พฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่ง

3. **เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย** คือ เนื้อหาทักษะการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมตามสถานการณ์ เรื่อง การควบคุมตนเองในการปฏิบัติกิจกรรมจนสำเร็จ

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ผู้เรียนออทิสติก ห้องเรียนช่วงอายุ 7 – 9 ปี ศูนย์การศึกษาพิเศษ ประจำจังหวัดอุดรธานี มีพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่งลดลง หลังการใช้กิจกรรมบูรณาการประสาทความรู้สึกร่วม (Sensory diet)

2. ครูมีแนวทางในการนำนวัตกรรมไปพัฒนาผู้เรียนที่มีลักษณะปัญหาแบบเดียวกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. การพัฒนาชุดกิจกรรมบูรณาการประสาทความรู้สึกรู้สึก (Sensory diet) ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการใช้กิจกรรมบูรณาการประสาทความรู้สึกรู้สึก เพื่อลดพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่งของผู้เรียน จากเอกสารประกอบการเรียน เรื่อง การกระตุ้นพัฒนาการเด็กด้วย Sensory Integration (สุภาพร ชินชัย, 2561) และกรอบอ้างอิงการบูรณาการประสาทความรู้สึกรู้สึก: ทฤษฎีและการปฏิบัติการทางคลินิกกิจกรรมบำบัด (สร้อยสุดา วิทยากร และคณะ, 2555)

1.2 ออกแบบชุดกิจกรรมบูรณาการประสาทความรู้สึกรู้สึก (Sensory diet) ให้เหมาะสมกับผู้เรียน

1.3 จัดทำชุดกิจกรรมบูรณาการประสาทความรู้สึกรู้สึก (Sensory diet) และคู่มือการจัดกิจกรรม ตามรูปแบบที่กำหนด

1.4 นำชุดกิจกรรมบูรณาการประสาทความรู้สึกรู้สึก (Sensory diet) ไปตรวจสอบคุณภาพโดยนักกิจกรรมบำบัด และครูการศึกษาพิเศษ ได้แก่

นางสาววัชรินทร์ อินกันหา นักกิจกรรมบำบัด โรงพยาบาลกรุงเทพ นครราชสีมา
นางสาวเพ็ญแข โพธิ์รินทร์ นักกิจกรรมบำบัด
นางสาวมนัญชยา เชาว์แล่น ครูการศึกษาพิเศษ

1.5 ปรับปรุงชุดกิจกรรมบูรณาการประสาทความรู้สึกรู้สึก (Sensory diet) ตามคำแนะนำ

2. การสร้างเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

2.1 ชื่อแบบเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสังเกตพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่ง ลักษณะของแบบสังเกตพฤติกรรมเป็นแบบบันทึกจำนวนครั้งของความถี่ในการลุกออกจากที่นั่งในขณะทำกิจกรรม โดยจะนับเป็นการลุกออกจากที่นั่งเมื่อผู้เรียนมีการลุกออกจากที่นั่งของตนเอง หรือออกจากตำแหน่งที่กำหนดให้โดยไม่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการเรียนการสอน

2.2 วิธีการสร้างเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล ดำเนินการดังนี้

1) ศึกษาแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการบูรณาการประสาทความรู้สึกรู้สึก และพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่ง จากบทความ เอกสาร ตำราและรายงานการวิจัยของ จีระพงศ์ เพ็ชรเจริญ (2549)

2) สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่ง โดยได้ศึกษาแบบบันทึกพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่งในชั้นเรียน ของจีระพงศ์ เพ็ชรเจริญ (2549) และนำมาปรับใช้ในการสร้างแบบสังเกตพฤติกรรม

3) นำชุดกิจกรรมบูรณาการประสาทความรู้สึกรู้สึก (Sensory diet) ไปตรวจสอบคุณภาพโดยนักกิจกรรมบำบัด และครูการศึกษาพิเศษ ได้แก่

นางสาววชิรินทร์ อินกันหา นักกิจกรรมบำบัด โรงพยาบาลกรุงเทพ นครราชสีมา

นางสาวเพ็ญแข โพธิรินทร์ นักกิจกรรมบำบัด

นางสาวมนัญชยา เชาว์แล่น ครูการศึกษาพิเศษ

4) ผู้วิจัยปรับปรุงแบบสังเกตพฤติกรรมตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

3.1 สังเกตและบันทึกความถี่ของการเกิดพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่งระหว่างทำกิจกรรมก่อนนำชุดกิจกรรมไปใช้ โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่ง เป็นเวลา 1 วัน และหาค่าความถี่ในการเกิดพฤติกรรม

3.2 นำชุดกิจกรรมไปทดลองใช้ 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 1 ครั้ง รวมทั้งหมด 19 ครั้ง ดังตาราง 1

ตาราง 1 แสดงปฏิทินการเก็บรวบรวมข้อมูล

สัปดาห์ ที่	วัน	ครั้งที่	เวลา	กิจกรรม
	ศุกร์ที่ 27 ม.ค. 66		14.00 – 14.30 น.	สังเกตความถี่ของการเกิดพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่งในขณะที่ทำกิจกรรมตามแผน IIP ก่อนการนำชุดกิจกรรม
1	จันทร์ ที่ 30 ม.ค. 66	1	13.30 – 14.00 น.	ทำกิจกรรมตามชุดกิจกรรม
	อังคาร ที่ 31 ม.ค. 66	2	13.30 – 14.00 น.	บูรณาการประสาทความรู้สึกรู้สึก (Sensory diet)
	พุธ ที่ 1 ก.พ. 66	3	13.30 – 14.00 น.	1. ทำกิจกรรมฐานบูรณาการประสาทความรู้สึกรู้สึก เป็นเวลา 25 นาที ได้แก่ 1) การกระโดดแตรมโพลีน 2) การเดินทรงตัวบนทางแคบ 3) การนั่งชิงช้า 4) การวิ่ง
	พฤหัสบดี ที่ 2 ก.พ. 66	4	13.30 – 14.00 น.	
2	ศุกร์ ที่ 3 ก.พ. 66	5	13.30 – 14.00 น.	
	จันทร์ ที่ 6 ก.พ. 66	6	13.30 – 14.00 น.	
	อังคาร ที่ 7 ก.พ. 66	7	13.30 – 14.00 น.	
	พุธ ที่ 8 ก.พ. 66	8	13.30 – 14.00 น.	
3	พฤหัสบดี ที่ 9 ก.พ. 66	9	13.30 – 14.00 น.	
	ศุกร์ ที่ 10 ก.พ. 66	10	13.30 – 14.00 น.	
	จันทร์ ที่ 13 ก.พ. 66	11	13.30 – 14.00 น.	
	อังคาร ที่ 14 ก.พ. 66	12	13.30 – 14.00 น.	

สัปดาห์ ที่	วัน	ครั้งที่	เวลา	กิจกรรม
3	พุธ ที่ 15 ก.พ. 66	13	13.30 – 14.00 น.	2. นวดผู้เรียนด้วยเทคนิค deep pressure therapy เป็นเวลา 5 นาที
	พฤหัสบดี ที่ 16 ก.พ. 66	14	13.30 – 14.00 น.	
	ศุกร์ ที่ 17 ก.พ. 66	15	13.30 – 14.00 น.	
4	จันทร์ ที่ 20 ก.พ. 66	16	13.30 – 14.00 น.	สังเกตความถี่ของการเกิด พฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่ง ในขณะที่ทำกิจกรรมตาม แผน IIP หลังการใช้ชุด กิจกรรม
	อังคาร ที่ 21 ก.พ. 66	17	13.30 – 14.00 น.	
	พุธ ที่ 22 ก.พ. 66	18	13.30 – 14.00 น.	
	พฤหัสบดี ที่ 23 ก.พ. 66	19	13.30 – 14.00 น.	
	ศุกร์ ที่ 24 ก.พ. 66		14.00 – 14.30 น.	

3.3 สังเกตและบันทึกความถี่ของการเกิดพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่งระหว่างทำกิจกรรมหลังนำชุดกิจกรรมไปใช้ โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่ง เป็นเวลา 1 วัน และหาค่าความถี่ในการเกิดพฤติกรรม

3.4 นำคะแนนที่ได้จากแบบสังเกตพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่งมาหาค่าความถี่ในการเกิดพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่งมาเปรียบเทียบความแตกต่างของความถี่ในการเกิดพฤติกรรม และวิเคราะห์เนื้อหา

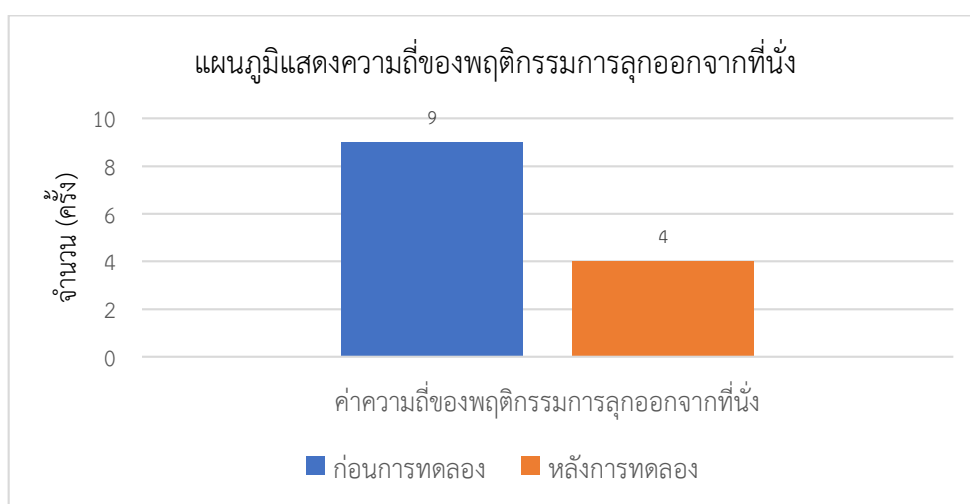
3.5 นำผลการสังเกตพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่ง ก่อนและหลังการทดลองมาเปรียบเทียบและนำเสนอในรูปแบบแผนภูมิแท่ง

ผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ ดังนี้

ตาราง 2 แสดงผลการวิจัย

ก่อนการทดลอง ค่าความถี่ (ครั้ง)	หลังการทดลอง ค่าความถี่ (ครั้ง)	ค่าความต่างของความถี่ ในการเกิดพฤติกรรม (ครั้ง)
9	4	5

จากแผนภูมิแสดงความถี่ของพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่งของผู้เรียน ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมการบูรณาการประสาทความรู้สึกรู้สึก พบว่า พฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่งก่อนทดลองอยู่ที่ 9 ครั้งในเวลา 30 นาที หลังการทดลองมีพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่ง 4 ครั้งในเวลา 30 นาที ซึ่งก่อนและหลังการทดลองมีพฤติกรรมลดลง 5 ครั้ง ในเวลา 30 นาที แสดงว่ามีพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่งลดลง

ตาราง 3 แสดงลักษณะพฤติกรรมเมื่อลุกออกจากที่นั่ง

ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง	
ครั้งที่ลุกออก จากที่นั่ง	พฤติกรรมที่แสดง	ครั้งที่ลุกออก จากที่นั่ง	พฤติกรรมที่แสดง
1	วิ่งไปมาในห้องเรียน	1	กระโดดอยู่กับที่และวิ่งไปมา
2	กระโดดอยู่กับที่และวิ่งไปมา	2	วิ่งไปมาในห้องเรียน
3	ไปนั่งชิงช้า	3	กระโดดอยู่กับที่และวิ่งไปมา
4	ไปกระโดดบนแตรมโพลีน	4	คลานออกจากจุดทำกิจกรรม
5	คลานออกจากจุดทำกิจกรรม		
6	วิ่งไปมาในห้องเรียน		
7	กระโดดอยู่กับที่และวิ่งไปมา		
8	เดินไปมาในห้องเรียน		
9	ไปนั่งชิงช้า		

พฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่งของผู้เรียนก่อนการทดลองนั้น ผู้เรียนมักจะลุกขึ้นเพื่อเดินไปมา กระโดดไปรอบ ๆ ห้อง กระโดดแตรมโพลีน หรือไปนั่งแกว่งชิงช้า เป็นต้น ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้คือ พฤติกรรมแสวงหาสิ่งเร้าความรู้สึกโดยเฉพาะในด้านการรับความรู้สึกจากระบบเวสติบูลาร์ (Vestibular) และความรู้สึกจากกล้ามเนื้อ เอ็น ข้อต่อ (Proprioceptive) ซึ่งผู้เรียนใช้เวลาในการกระทำพฤติกรรมดังกล่าว 2 – 5 นาที ต่อครั้ง ส่งผลให้งานที่มอบหมายให้ผู้เรียนทำไม่สำเร็จ แต่หลังจากผู้เรียนได้ทำกิจกรรมบูรณาการประสาทความรู้สึกแล้วนั้น ผู้เรียนมีความถี่ในการลุกออกจากที่นั่งเพื่อแสวงหาสิ่งเร้าความรู้สึกลดลง และใช้เวลาในการกระทำพฤติกรรมแสวงหาสิ่งเร้านี้ น้อยกว่า 2 นาที ต่อครั้ง

สรุปผลการวิจัย

ผู้เรียนออทิสติก เพศหญิง อายุ 9 ปี ห้องเรียนช่วงอายุ 7 – 9 ปี ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดอุดรธานี ที่ก่อนการทดลองมีความถี่ของพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่ง จำนวน 9 ครั้ง ในเวลา 30 นาที หลังการทดลองความถี่ของพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่ง จำนวน 4 ครั้ง ในเวลา 30 นาที ซึ่งก่อนและหลังการทดลองพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่งลดลง 5 ครั้ง ในเวลา 30 นาที แสดงว่าผู้เรียนมีพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่งลดลงหลังจากการใช้กิจกรรมบูรณาการประสาทความรู้สึก

การสะท้อนความคิดต่อผลการวิจัย

จากการใช้กิจกรรมบูรณาการประสาทความรู้สึกรู้สึก (Sensory diet) ที่สร้างขึ้นในการลดพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่งของผู้เรียนออทิสติก ห้องเรียนช่วงอายุ 7 – 9 ปี ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดอุดรธานี ปรากฏว่าผู้เรียนมีพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่ง 4 ครั้ง ในเวลา 30 นาที ซึ่งลดลงจากก่อนการใช้กิจกรรมบูรณาการประสาทความรู้สึกรู้สึก แสดงให้เห็นว่ากิจกรรมบูรณาการประสาทความรู้สึกรู้สึก (Sensory diet) ช่วยพัฒนาทักษะการควบคุมตนเองในการปฏิบัติกิจกรรมของผู้เรียนออทิสติก ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนสามารถนั่งทำกิจกรรมการเรียนการสอนต่าง ๆ ได้นานขึ้น ผู้เรียนสามารถเรียนรู้สิ่งที่ครูผู้สอนจัดให้ได้มากขึ้น และช่วยให้ครูผู้สอนได้พัฒนาวิธีการจัดการกับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของผู้เรียนออทิสติก ทำให้ผู้วิจัยได้แนวทางในการนำนวัตกรรมกิจกรรมบูรณาการประสาทความรู้สึกรู้สึก ไปปรับใช้ในการพัฒนาผู้เรียนออทิสติก หรือผู้เรียนที่มีความบกพร่องอื่น ๆ ที่มีปัญหาในลักษณะเดียวกันต่อไป

อ้างอิง

อ้างอิง

- กาญจนา คุณรังสีสมบุญ. (2561). **ความบกพร่องของพัฒนาการของเด็กออทิสติก**. เอกสารประกอบการบรรยาย ความผิดปกติในเด็ก คณะเทคนิคการแพทย์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- กุลนิดา เต็มชวาลา. (ม.ป.ป.). **เด็กออทิสติก หมั่นสังเกต รู้เร็วฝึกพัฒนาการได้**. สืบค้นเมื่อ 8 ตุลาคม 2565. สืบค้นจาก <https://www.nakornthon.com/article/detail/เด็กออทิสติกหมั่นสังเกตรู้เร็วฝึกพัฒนาการได้>
- จิระพงศ์ เพ็ญเจริญ. (2549). **การลดพฤติกรรมการลู่ออกจากที่ในชั้นเรียนของเด็กออทิสติก โดยวิธีการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร ร่วมกับการปรับสิ่งแวดล้อม**. (สารนิพนธ์). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, คณะศึกษาศาสตร์
- ทวีศักดิ์ สิริรัตน์เรขา. (ม.ป.ป.). **การปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ในออทิสติก**. สืบค้นเมื่อ 8 ตุลาคม 2565. สืบค้นจาก <https://www.happyhomeclinic.com/au22-autism-care-bm.html>
- ธัญญา ธีระกอนิชฐ์. (2555). **พฤติกรรมมนุษย์เพื่อการพัฒนาคน**. อุดรธานี: สำนักวิชาศึกษาทั่วไป มหาวิทยาลัยอุดรธานี
- พิมพ์พรรณ จันทพันธ์. (ม.ป.ป.). **ปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกอย่างไรดี**. ตรีง: ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 4 จังหวัดตรีง.
- สร้อยสุดา วิทยาการ. (2555). **กรอบอ้างอิงการบูรณาการประสาทความรู้สึก**. กรอบอ้างอิงการบูรณาการประสาทความรู้สึก: ทฤษฎีและการปฏิบัติการทางคลินิกกิจกรรมบำบัด. เชียงใหม่: พิมพ์นานา
- สรินยา ศรีเพชรารุช. (2555). **การบูรณาการประสาทความรู้สึกและกิจกรรมการดำเนินชีวิต**. กรอบอ้างอิงการบูรณาการประสาทความรู้สึก: ทฤษฎีและการปฏิบัติการทางคลินิกกิจกรรมบำบัด. เชียงใหม่: พิมพ์นานา
- สร้อยสุดา วิทยาการ. (2555). **การบำบัดบนพื้นฐานกรอบอ้างอิงการบูรณาการประสาทความรู้สึก**. กรอบอ้างอิงการบูรณาการประสาทความรู้สึก: ทฤษฎีและการปฏิบัติการทางคลินิกกิจกรรมบำบัด. เชียงใหม่: พิมพ์นานา
- สุนิศา เจือหนองแวง. (2554). **การใช้ชุดกิจกรรมการกระตุ้นระบบการรับรู้และการเคลื่อนไหวเพื่อลดพฤติกรรมการเล่นนิ้วมือในเด็กออทิสติก** (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต การศึกษาพิเศษ). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, คณะศึกษาศาสตร์.
- สุพัตรา วงศ์พิเศษ แอนดราตี และคณะ. (2550). **การลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์โดยใช้ Positive Behavior Support, Sensory Integration, และRelaxation สำหรับนักเรียนออทิสติกที่มีระดับค่อนข้างรุนแรง**. กรุงเทพฯ: โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา

- สุพาพรรณวดี ฟูเจริญ. (ม.ป.ป.). “ออทิสติก” จะทราบได้อย่างไรว่าลูกเป็น. สืบค้นเมื่อ 10 ตุลาคม 2565. สืบค้นจาก <https://www.bumrungrad.com/th/health-blog/august-014/child-autism-disorder-symptoms-treatment>
- สำนักงานบัณฑิตยสภา. (2554). **พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554**. สืบค้นเมื่อ 10 ตุลาคม 2565. สืบค้นจาก <https://dictionary.orst.go.th>
- สุภาพร ชินชัย. (2555). **ภาวะปกติและภาวะบกพร่องของการบูรณาการประสาทความรู้สึกรอบอ้างอิงการบูรณาการประสาทความรู้สึกร: ทฤษฎีและการปฏิบัติการทางคลินิก** กิจกรรมบำบัด. เชียงใหม่: พิมพ์นานา
- อารภรณ์ รัชไช. (2560). **พฤติกรรม (Behavior)**. สืบค้นเมื่อ 8 ตุลาคม 2565. สืบค้นจาก <https://www.scimath.org/lesson-biology/item/7001-behavior-70013>
- Jeryl D.B., Elena V.D.V., Ashley B. and Deborah S. (2020). **The Effect of Sensorir Strategies on Attention and In-Seat Behavior in Preschoolers with Autism Spectrum Disorder: A Pilot Study**. *Journal of Occupational Therapy, Schools, & Early Intervention*, 13(4), 1-14. doi:10.1080/19411243.2020.1732262